

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lutego 2018 r. (data nadania pisma w urzędzie pocztowym) (...) w W. wniosło o zasądzenie od M. M. kwoty 1409,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi równowartość części kosztów studiów podyplomowych pozwanej, sfinansowanych przez powoda, które pozwana powinna zwrócić, z uwagi na nie przepracowanie u powoda ustalonego w umowie czasu.

W dniu 23 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana M. M. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że nie jest zobowiązana do zwrotu powodowi kosztów dofinansowania studiów podyplomowych, ponieważ studia nie miały na celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych pozwanej, bo nie były związane z zajmowanym przez nią stanowiskiem służbowym. Ponadto wskazała, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z uwagi na sposób traktowania jej przez jej przełożoną, co wyczerpuje treść art. 103⁵ k.p. Zarzuciła ponadto, że powód nieprawidłowo wyliczył wysokość żądanej kwoty, ponieważ ukończenie studiów następuje z chwilą zakończenia roku akademickiego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. była zatrudniona w (...)w W. w Wydziale (...) w Departamencie (...) na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 01 stycznia 2008 r. do dnia 31 marca 2009 r. zmienioną pismem z dnia 4 lutego 2009 r., w ten sposób, że została zatrudniona w (...) na czas nieokreślony z dniem 01 lutego 2009 r. (umowa o pracę z dn. 01.01.2008 r. k.9, pismo k. 10).

Do zadań M. M. należało przygotowywanie i opiniowanie projektów aktów prawnych, sprawozdań, opracowań i analiz w zakresie ochrony zdrowia psychicznego, opracowywanie informacji i sprawozdań o realizowanych zadaniach dla potrzeb Rady Ministrów, Sejmu, Senatu, Najwyższej Izby Kontroli oraz rozpatrywanie skarg i wniosków, a także przygotowywanie odpowiedzi na interpelacje i zapytania poselskie oraz inne pisma w zakresie ochrony zdrowia psychicznego. Ponadto M. M. zajmowała się realizacją zadań w zakresie sprawowania przez Ministra (...) nadzoru merytorycznego nad Krajowym Ośrodkiem (...) w G., (...) Ośrodkiem (...) w G. – Z., (...) Ośrodku (...) w S., (...) Ośrodkiem (...) w B.. Ponadto M. M. analizowała sprawozdania z sądowych wizytacji szpitali psychiatrycznych – w celu identyfikacji naruszeń prawa i podjęcia stosownych interwencji. Ponadto do zadań M. M. należała współpraca z Komisją (...), właściwymi komórkami organizacyjnymi Ministerstwa Sprawiedliwości – w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania systemu środków zabezpieczających oraz współpraca z innymi komórkami organizacyjnymi Ministerstwa (...), a także podmiotami zewnętrznymi w zakresie realizowanych zadań. (zakres obowiązków k.103)

Pismem z dnia 02 grudnia 2013 r. M. M. zwróciła się do pracodawcy z prośbą o dofinansowanie w wysokości 3.500 zł Studiów Podyplomowych Prawa Dowodowego, Kryminalistyki oraz Nauk Pokrewnych prowadzonych w Centrum Nauk Sądowych Uniwersytetu Warszawskiego. (pismo k.102)

W dniu 24 stycznia 2014 r. pomiędzy M. M. a Ministerstwem Zdrowia została zawarta umowa, której przedmiotem było określenie wzajemnych obowiązków stron, w zakresie dofinansowania przez pracodawcę kosztów nauki na studiach podyplomowych Prawa Dowodowego, Kryminalistyki oraz Nauk Pokrewnych, prowadzonych przez Centrum Nauk Sądowych Uniwersytetu Warszawskiego, trwających od lutego 2014 r. przez dwa semestry, podjętych z

inicjatywy pracownika. Pracodawca zobowiązał się do pokrycia połowy kosztów z kwoty 3.500,00 zł. Pokrycie kosztów miało nastąpić w postaci zwrotu 50% uiszczonej przez pracownika opłaty, przy łącznej kwocie do zwrotu w wysokości 1.750,00 zł po podpisaniu przez pracownika umowy, po uprzednim przedstawieniu przez pracownika faktury lub rachunku wystawionego przez Uczelnię. Z tytułu zawartej umowy pracownik zobowiązany był do przedstawienia pracodawcy zaświadczenia potwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych, w terminie 2 miesięcy od ich ukończenia, ukończenia przez pracownika ww. studiów w terminie przewidzianym przez Uczelnię, chyba, że pracodawca z uzasadnionych okoliczności sprawy przyczyn wyrazi zgodę na przesunięcie terminu ukończenia oraz do przepracowania u pracodawcy dwóch lat od dnia dostarczenia do pracodawcy zaświadczenia o ukończeniu nauki. Zgodnie z umową jeżeli pracownik przerwał naukę lub nie podjął nauki zobowiązany był do zawiadomienia o powyższym pracodawcy w terminie 7 dni od zaistnienia tego faktu oraz do zwrotu w całości poniesionych przez pracodawcę kosztów w terminie 7 dni od daty przerwania lub niepodjęcia nauki. Pracownik, który w trakcie nauki został zwolniony bez wypowiedzenia umowy, rozwiązał stosunek pracy za wypowiedzeniem z wyjątkiem wypowiedzenia umowy o pracę z tytułu mobbingu lub rozwiązał stosunek pracy na mocy porozumienia stron zobowiązany był do zwrotu poniesionych przez pracodawcę kosztów w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy, w wysokości proporcjonalnej do okresu zatrudnienia w czasie trwania studiów podyplomowych. W przypadku niedopełnienia przez pracownika zobowiązania do odpracowania dwóch lat nauki po ukończeniu studiów podyplomowych z powodu zwolnienia przez pracodawcę z winy pracownika, rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem z wyjątkiem wypowiedzenia umowy o pracę z powodu mobbingu lub rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron, pracownik obowiązany był do zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę, w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy, w wysokości proporcjonalnej do czasu przepracowanego po zakończeniu nauki. (umowa z 24 stycznia 2014 r. k.15-18)

W dniu 26 marca 2014 r. oraz w dniu 19 września 2014 r. zostały wystawione faktury VAT o nr (...), każda na kwotę 1800 zł. W dniu 23 kwietnia 2014 r. oraz w dniu 03 października 2014 r. (...) wpłaciło na konto M. M. kwotę odpowiednio 900,00 zł oraz 850,00 zł tytułem refundacji czesnego zgodnie z umową z dnia 24 stycznia 2014 r. (faktury VAT, k.19-20, informacja o przelewach, k.21-22)

Zajęcia w ramach studiów podyplomowych zakończyły się w lutym 2015 r. Warunkiem ukończenia studiów podyplomowych była odpowiednia frekwencja na zajęciach oraz napisanie i zaakceptowanie pracy dyplomowej. Pracę dyplomową M. M. złożyła przed wakacjami 2016 r. W dniu 12 września 2016 r. zostało wystawione świadectwo ukończenia studiów podyplomowych Prawa Dowodowego, Kryminalistyki oraz Nauk Pokrewnych, prowadzonych przez Centrum nauk Sądowych Uniwersytetu Warszawskiego przez M. M.. (świadectwo k.13, zeznania M. M. (k. 137-139, nagranie, k. 140, Regulamin Studiów Podyplomowych na Uniwersytecie Warszawskim, k. 170-173)

W okresie od 4 lutego 2014 r. do 31 stycznia 2017 r. M. M. nie świadczyła pracy na rzecz (...) z powodu usprawiedliwionej nieobecności w pracy (lista obecności k.58-97, świadectwo pracy, k. 25-26)

Pismem z dnia 28 października 2016 r. M. M. wypowiedziała umowę o pracę z zachowaniem ustawowego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 stycznia 2017 r., a także wniosła o zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy podczas okresu wypowiedzenia z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. (wypowiedzenie umowy k.11)

Od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r. przełożoną M. M. była J. M.. Współpraca M. M. z przełożoną układała się poprawnie. Przełożona wyraziła zgodę na przeniesienie pracownicy do wydziału kierunkowego, zajmującego się wykonywaniem ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, zgodnie z zainteresowaniem pracownicy oraz na dofinansowanie studiów podyplomowych. Pracownica siedziała w pokoju sama, bo o to wniosła. Przełożeni nigdy nie występowali o ukaranie pracownicy, wnioskowali natomiast o przyznanie jej nagród i nigdy jej w tym zakresie nie pomijali, choć nagrody mogło otrzymać każdorazowo 2/3 pracowników. M. M. nie skarżyła się współpracownikom na mobbing ze strony przełożonych. Nie poinformowała współpracowników ani przełożonych, że rozwiązała umowę o pracę z powodu mobbingu. (zeznania świadków W. P., k. 188-189, nagranie, k.191, J. M., k. 189, nagranie, k. 191, D. P., k. 189-190, nagranie, k. 191, pismo w sprawie zmiany stanowiska i wynagrodzenia z dnia 30 sierpnia 2013 r., k. 147-149, pisma w sprawie naród, k. 151-153)

Pismem z dnia 20 listopada 2017 r. Centrum Nauk Sądowych UW w odpowiedzi na pismo (...) z dnia 26 października 2017 r. w sprawie określenia daty ukończenia studiów przez M. M., poinformowało, iż za datę dzienną ukończenia studiów przyjmuje się datę wydania świadectwa ukończenia studiów. Wydanie takiego świadectwa oznacza wypełnienie ze strony słuchacza studiów podyplomowych wszystkich zobowiązań wynikających z regulaminu studiów, w tym przyjęcie pracy dyplomowej (regulamin nie przewidywał obrony pracy dyplomowej). W przypadku M. M. nastąpiło to 12 września 2016 r. (pismo k.24)

Pismem z dnia 29 listopada 2016 r. (...) poinformowało M. M., iż I. T. – Dyrektor Generalna (...) decyzją z dnia 07 listopada 2016 r. nie wyraziła zgody na zwolnienie M. M. z pełnienia obowiązków podczas okresu wypowiedzenia, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Jednocześnie (...) wezwało M. M. do zwrotu kosztów w związku z zawartą w dniu 24 stycznia 2014 r. umową dotyczącą dofinansowania przez pracodawcę kosztów nauki na studiach podyplomowych Prawa Dowodowego, Kryminalistyki oraz Nauk Pokrewnych prowadzonych przez Centrum Nauk Sądowych Uniwersytetu Warszawskiego w wysokości 1.409,59 zł w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy, tj. do dnia 07 lutego 2017 r. Pismo zostało odebrane w dniu 08 grudnia 2016 r. (pismo k.12, potwierdzenie odbioru k.14)

Pismem z dnia 18 maja 2017 r. (...) w nawiązaniu do pisma z dnia 29 listopada 2016 r. ponownie zwróciło się do M. M. o dokonanie zwrotu kwoty 1.409,59 zł z tytułu poniesionych przez pracodawcę kosztów nauki pracownika na studiach podyplomowych Prawa Dowodowego, Kryminalistyki oraz Nauk Pokrewnych prowadzonych przez Centrum Nauk Sądowych Uniwersytetu Warszawskiego w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma. Ponadto M. M. została poinformowana, iż w przypadku nieuregulowania powyższej kwoty w wyznaczonym terminie zostanie skierowana sprawa na drogę sądową celem wyegzekwowania należnego (...)roszczenia. (pismo k.27)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. złożonych do akt sprawy dokumentów zeznań świadków: W. P. (k. 188-189, nagranie, k.191), J. M. (k. 189, nagranie, k. 191), D. P. (k. 189-190, nagranie, k. 191) i zeznań pozwanej M. M. (k. 137-139, nagranie, k. 140).

Wiarygodność dokumentów nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Wskazać jednak należy, że nieprzydatne dla celów niniejszego postępowania były materiały prasowe złożone przez pozwaną. Potwierdzają one jedynie to, że w mediach pojawiły się informacje o występowaniu zjawiska mobbingu w (...). Żadna z tych informacji nawet pośrednio nie wskazuje na to, że ofiarą mobbingu była pozwana. Dla niniejszego postępowania obojętne zaś było to, czy któryś z pracowników powoda był poddawany mobbingowi, istotne jest jedynie to, czy mobbing był stosowany w stosunku do pozwanej, zaś złożone materiały podstaw do formułowania takich wniosków nie dają.

Wiarygodne były również zeznania świadków, bowiem były one spójne, logiczne i konsekwentne. Jedynie częściowo wiarygodne były zeznania pozwanej. W zakresie, w jakim wskazywała pozwana na stosowanie wobec niej mobbingu zeznania te nie znajdują potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym albo są z nim sprzeczne. Pozwana wskazywała na kwestię pomijania jej przy przyznawaniu nagród, zaś z dokumentów wynika, że przełożona o takie nagrody dla niej wnioskowała. Z dokumentów wynika przy tym, że przełożona J. M. ceniła pracę powódki i miała o niej dobrą opinię, co potwierdza zeznania świadków oraz przeczy zeznaniom pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się od pozwanej zwrotu poniesionych przez niego częściowo kosztów studiów podyplomowych pozwanej, wywodząc, że nie dotrzymała ona warunków zawartej z pracodawcą umowy.

Ogólny obowiązek pracodawcy ułatwiania pracownikom podnoszenia kwalifikacji zawodowych sformułowany został w art. 94 pkt 6 k.p. Ponadto art. 103¹ § 1 k.p. stanowi, że przez podnoszenie kwalifikacji zawodowych rozumie się zdobywanie lub uzupełnianie wiedzy i umiejętności przez pracownika, z inicjatywy pracodawcy albo za jego zgodą.

Zgodnie z dyspozycją art. 103³ k.p. pracodawca może przyznać pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe dodatkowe świadczenia, w szczególności pokryć opłaty za kształcenie, przejazd, podręczniki i zakwaterowanie. Pracodawca zawiera z pracownikiem podnoszącym kwalifikacje zawodowe umowę określającą wzajemne prawa i obowiązki stron. Umowę zawiera się na piśmie. Umowa nie może zawierać postanowień mniej korzystnych dla pracownika niż przepisy kodeksu pracy. Nie ma obowiązku zawarcia umowy, jeżeli pracodawca nie zamierza zobowiązać pracownika do pozostawania w zatrudnieniu po ukończeniu podnoszenia kwalifikacji zawodowych (art. 103⁴ informacje o jednostce p.)

Sytuacje, kiedy pracownik jest obowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na ten cel z tytułu dodatkowych świadczeń, w wysokości proporcjonalnej do okresu zatrudnienia po ukończeniu podnoszenia kwalifikacji zawodowych lub okresu zatrudnienia w czasie ich podnoszenia określa art. 103⁵ k.p., z którego wynika, że następuje to w sytuacji gdy pracownik: bez uzasadnionych przyczyn nie podejmie podnoszenia kwalifikacji zawodowych albo przerwie podnoszenie tych kwalifikacji, pracodawca rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy, w trakcie podnoszenia kwalifikacji zawodowych lub po jego ukończeniu, w terminie określonym w umowie, o której mowa w art. 103⁴, nie dłuższym niż 3 lata, w okresie wskazanym w pkt 2 rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem, z wyjątkiem wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyn określonych w art. 94³, w okresie wskazanym w pkt 2 rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 lub art. 94³, mimo braku przyczyn określonych w tych przepisach.

Nie ulega też wątpliwości, że strony niniejszego postępowania zawarły umowę, na podstawie której pracodawca sfinansował częściowo koszty studiów podyplomowych pozwanej. W umowie strony zawarły zobowiązanie pozwanej do odpracowania u pozwanego 2 lat po ukończeniu studiów podyplomowych, pod rygorem obowiązku zwrotu dofinansowania przyznanego przez pracodawcę w wysokości proporcjonalnej do czasu przepracowanego po zakończeniu nauki, za wyjątkiem sytuacji wskazanych analogicznie jak w zacytowanych wyżej przepisach.

Nie ulega wątpliwości, że łącząca strony umowy o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem przez pracownicę z dniem 31 stycznia 2017 r. Negując obowiązek zwrotu powodowi kosztów szkolenia pozwana wskazywała, że studia podyplomowe, które zostały dofinansowane przez pracodawcę nie miały związku z wykonywanymi przez nią obowiązkami służbowymi u powoda. W ocenie Sądu argument ten nie jest trafny. Pozwana odbyła studia podyplomowe w zakresie prawa dowodowego, kryminalistyki oraz nauk pokrewnych. Pozwana w ramach obowiązków pracowniczych zajmowała się szeroko pojętą ochroną zdrowia psychicznego, pracowała nad przygotowaniem tzw. ustawy o bestiach i nie ulega wątpliwości, że materia objęta programem studiów podyplomowych pozostawała w związku z jej obowiązkami służbowymi.

Ponadto pozwana wskazywała, że zachodziły podstawy do zwolnienia jej z obowiązku zwrotu dofinansowania do studiów ponieważ rozwiązała umowę o pracę z powodu mobbingu. Nie podlega kwestii, iż pracodawca jest obowiązany przeciwdziałać mobbingowi (art. 94³ k.p.). Zgodnie z § 2 tego przepisu mobbing oznacza działania lub zachowania dotyczące pracownika lub skierowane przeciwko pracownikowi, polegające na uporczywym i długotrwałym nękaniu lub zastraszaniu pracownika, wywołujące u niego zaniżoną ocenę przydatności zawodowej, powodujące lub mające na celu poniżenie lub ośmieszenie pracownika, izolowanie go lub wyeliminowanie z zespołu współpracowników. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie dało jednak podstaw do uznania, że w stosunku do pozwanej stosowany był mobbing, co uzasadniałoby rozwiązanie przez nią umowy z tego powodu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że relacje pozwanej z przełożonymi, w szczególności z J. M., która rzekomo miała dopuszczać się w stosunku do pozwanej mobbingu, układały się prawidłowo. Przełożona cenila pozwaną, występowała o nagrody i podwyżki, popierała dążenia pracownicy do podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Aktywność dowodowa pozwanej w tym zakresie ograniczyła się do złożenia materiałów prasowych, z których nie wynika w żaden sposób, aby M. M. była ofiarą mobbingu czy też aby kiedykolwiek taki problem sygnalizowała. Znamienne jest, że nawet rozwiązując umowę o pracę nie powołała się ona na mobbing. Zwraca także uwagę stosunkowo krótki okres współpracy powódki z J. M. (od kwietnia 2013 r. do lutego 2014 r.). Przez ostatnie 3 lata

zatrudnienia w (...) M. M. nie świadczyła faktycznie pracy z powodu nieobecności związanych z macierzyństwem. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ma więc jakichkolwiek podstaw do uznania, że pozwana była poddawana mobbingowi albo by rozwiązała z tego powodu umowę o pracę.

Pozwana wywodziła również, że powód nieprawidłowo wyliczył wysokość dochodzonej kwoty, bowiem studia podyplomowe ukończyła ona w lutym 2015 r. z chwilą ukończenia roku akademickiego. W ocenie Sądu błędne jest stanowisko pozwanej co do terminu ukończenia studiów. Z regulaminu studiów podyplomowych Uniwersytetu Warszawskiego wynika, że warunkiem ukończenia studiów jest spełnienie wymogów dla danego kierunku, w tym wypadku było to uzyskanie odpowiedniej frekwencji na zajęciach oraz złożenie i przyjęcie pracy podyplomowej. Nie ulega wątpliwości, że pozwana nie złożyła pracy dyplomowej z chwilą ukończenia zajęć. Uczyniła to latem 2016 r., zaś zaakceptowanie (przyjęcie) pracy i wydanie świadectwa ukończenia studiów nastąpiło 12 września 2016 r. Wskazać też należy, że pozwana w żaden sposób nie wykazała, że termin przyjęcia pracy i wydania jej świadectwa ukończenia studiów miał związek z okolicznościami leżącymi po stronie uczelni. Przeciwnie, z jej zeznań wynika, że z uwagi na osobiste zobowiązania nie oddała pracy w terminie. Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że jej praca została zaakceptowana przed wakacjami 2016 r. Pokreślenia wymaga, że to pozwanej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). Pozwana nie zdołała w niniejszym postępowaniu podważyć wiarygodności dokumentów zaofiarowanych przez powoda, z których wynikało, że za datę ukończenia studiów przyjąć należy 12 września 2016 r.

W tej sytuacji uznać należało, że wobec nie dopełnienia przez pozwaną warunku przepracowania u powoda 2 lat od ukończenia studiów i nie wystąpienia jakichkolwiek okoliczności zwalniających pozwaną z obowiązku zwrotu pracodawcy kosztów dofinansowania do studiów podyplomowych, pozwaną obciążał obowiązek częściowego zwrotu dofinansowania do studiów podyplomowych.

Pracodawca wyłożył kwotę 1750 zł. Pozwana zobowiązana była do pozostawania w zatrudnieniu u powoda jeszcze przez okres 588 dni (od 1 lutego 2017 r do 1 września 2018 r.). Kwota do odpracowania za jeden dzień (dwa lata przy kwocie łącznej 1750 zł) to 2,397260273972603 zł, co po pomnożeniu przez 588 daje kwotę 1409,59 zł.

O odsetkach, w zakresie obu uwzględnionych roszczeń Sąd orzekł na podstawie art. 300 k.p. w zw. z art. 481 k.c. Według art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki zostały zasądzone od dnia 8 lutego 2017 r., zgodnie z żądaniem pozwu, tj. po upływie 7 dni od daty rozwiązania umowy o pracę, zgodnie z wezwaniem do zapłaty oraz postanowieniami § 6 ust. 1 umowy z 24 stycznia 2014 r.

Konsekwencją orzeczenia co do roszczenia o zwrot kosztów szkolenia jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu, które oparte jest o art. 98 k.p.c. Przepis ten stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwana w całości przegrała niniejszy proces, została zatem obciążona kosztami procesu, tj. kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej. Koszty zastępstwa procesowego określone zostały na podstawie 9 ust. 1 pkt 2 w zw. Ministra § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)

(...)

(...)

(...)